

Arrest

nr. 123 906 van 15 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat H. VAN NIJVERSEEL en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Q. A. (...) verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoen origine te zijn. U verklaart geboren te zijn op 30 saratan 1368 (21 juli 1990) in het dorp Kandar in het district Chowky van de provincie Kunar. Tot aan uw vertrek heeft u in Kandar gewoond. U ging tot de 7de graad naar school. U ging in 1386 (maart 2007–maart 2008) voor 6 maanden naar Kabul, u volgde er een opleiding in een restaurant. Nadien keerde u terug naar Kunar en werkte u als tapijtwever. In 1387 (maart 2008-maart 2009) begon u te werken op de Babur basis als arbeider. U kreeg dit werk dankzij de oom van uw vader, W. (...), die eveneens werkzaam is op de basis. U bent niet getrouwd. Uw vader, A. W. (...), werd in 1389 (maart 2010 –maart 2011) gedood door de taliban. In het verleden was uw vader lid van de

Khalqpartij. Uw moeder, S. (...) woont nog steeds in Kandari. U heeft drie broers en een zus en ze verblijven in Kandari.

U kreeg problemen omwille van uw werk op de basis in Babur. Iemand had de taliban ingelicht over uw werk. U kreeg op 20 hoot 1388 (10/11 maart 2010) een dreigbrief van de taliban waarin u gevraagd werd te stoppen met uw werk voor de Amerikanen. Indien u niet zou luisteren zou u gedood worden. Uw vader zei u de brief te negeren en door te gaan met uw werk. U probeerde niet meer thuis te slapen maar bleef overnachten bij verwanten in het dorp. Na een tijdje, eind hamal 1389 (midden april 2010) kwamen de taliban naar uw huis en hebben ze met uw moeder gesproken. Ze vroegen haar met u te praten en u te overtuigen met hen te gaan samenwerken. Uw vader vond opnieuw dat deze dreiging genegeerd diende te worden. Vier maanden later hebben de taliban uw huis aangevallen en hierbij hebben ze uw vader gedood. De taliban zeiden tegen uw vader dat zijn zoon een slaaf van de Amerikanen was en tegen de islam was. Ze verweten hem eveneens dat hij lid was geweest van de Khalqpartij. Uw vader werd gestoken met een mes en is twee dagen later overleden. Na dit incident besloot uw moeder dat u het land diende te verlaten. U vertrok 45 dagen later uit Afghanistan en kwam op 28 september 2011 aan in België. De volgende dag heeft u asiel aangevraagd.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), een dreigbrief, een document van uw werk op de basis, een document van uw werk in Kabul, het militaire boekje van uw vader, een document over het werk van uw vader, een bevestiging dat uw vader heeft gewerkt voor de overheid, de taskara van uw vader, een oudere taskara van uw vader, badge van uw vader van de Khalqpartij, badge van uw vader zijn werk, een kopie van de taskara van uw grootvader en zijn militaire boekje, foto's van uw overleden vader en de enveloppe waarmee deze zijn opgestuurd. U legde ook een krantenartikel uit België neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben voor uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend zijn en weinig aannemelijk zijn dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

Vooreerst kan er weinig geloof gehecht worden aan het feit dat u de taliban dient te vrezen en aan de hieruit voortvloeiende gevolgen. U slaagde er niet in het CGVS te overtuigen van de dreiging die u zou ondervonden hebben. Het verloop van uw relaas is danig merkwaardig dat er geen geloof kan aan gehecht worden en wel omwille van onderstaande redenen.

Zo is het opmerkelijk dat uw vader vond dat u de dreigbrief van de taliban diende te negeren en niet serieus te nemen. Uw vader was tegen de taliban en daarom was hij deze mening toegedaan (gehoorverslag CGVS, p. 15, 16). Daar de taliban al de moeite neemt om u een dreigbrief te sturen is het opvallend dat u deze zomaar naast u neerlegt. Bovendien is het niet omdat u de taliban niet steunt u geen belang zou moeten hechten aan hun brieven. Het is nog opvallender dat uw vader het bezoek, een maand later, van de taliban aan uw huis (toen ze met uw moeder spraken) niet serieus opvatte (gehoorverslag CGVS, p. 15) en vond dat u zich geen zorgen diende te maken. Men kan aannemen dat als de taliban naar iemand zijn huis komen dit enige indruk moet nalaten en dat men deze dreiging niet zomaar naast zich neerlegt, ook al steunt men de taliban niet. Deze vaststelling komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Bovendien is het opvallend dat de taliban na het verzenden van de brief meer dan één maand wacht alvorens weer contact op te nemen (gehoorverslag CGVS, p. 16) (de brief werd gestuurd 20 hoot 1388 (10/11 maart 2010) en pas eind hamal 1388 (vanaf midden april 2010) werd uw moeder benaderd (gehoorverslag CGVS, p. 15, 16)) en dan weer vier maanden laten passeren zonder enige

actie (gehoorverslag CGVS, p. 16). In tussentijd bent u ook gewoon blijven doorwerken (gehoorverslag CGVS, p. 11). In deze tussen perioden heeft u niks gehoord van de taliban en hebben ze ook geen acties ondernomen. Men zou verwachten dat mochten de taliban u daadwerkelijk willen treffen en/of rekruteren ze sneller actie zouden ondernemen. Deze vaststelling draagt niet bij tot de geloofwaardigheid van uw relaas.

Na de aanval waarbij uw vader zou gedood zijn bent u nog 45 dagen in Afghanistan gebleven zonder verdere incidenten (gehoorverslag CGVS, p. 17). U verbleef niet thuis maar bij uw verwanten die allemaal in uw dorp woonden (gehoorverslag CGVS, p. 17). Aangezien het over de lokale taliban ging waar u problemen mee had (gehoorverslag CGVS, p. 18), hadden ze u toch gemakkelijk kunnen vinden, zeker daar u in een klein dorp woont (gehoorverslag CGVS, p. 18) en er verschillende mensen in het dorp wonen met linken met de taliban (gehoorverslag CGVS, p. 18). Bovendien is uw oom, vaderszijde, S. M. K. (...), de malik van het dorp (gehoorverslag CGVS, p. 8), hierdoor kan men aannemen dat uw familie enige bekendheid genoot, hierdoor kan het voor de taliban, die overal spionnen hebben, niet moeilijk geweest zijn om u te traceren. Men zou verwachten dat mochten de taliban daadwerkelijk achter u aan zitten en u echt zouden willen rekruteren ze meer moeite zouden gedaan hebben en sneller actie ondernomen zouden hebben. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovendien kan er geen geloof gehecht worden aan het feit dat de taliban uw vader gedood zouden hebben. Vooreerst kan u zich de exacte datum van zijn dood niet herinneren, u kan zelf niet zeggen in welke maand hij werd gedood, enkel dat het in 1389 (maart 2010-maart 2011) was (gehoorverslag CGVS, p. 12). U denkt dat het ongeveer 4 maanden na de brief van de taliban moet geweest zijn (gehoorverslag CGVS, p. 12). Op een later moment in het gehoor verklaarde u dat het 4 maanden na het bezoek van de taliban is geweest (gehoorverslag CGVS p. 16). Het is opmerkelijk dat u niet weet wanneer uw vader werd gedood. Het overlijden van een dierbaar persoon heeft over het algemeen een grote impact op de nabestaanden. Dat u niet weet wanneer uw vader overleden komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Daarnaast verklaarde u dat u geen documenten over zijn overlijden heeft omdat u uit een bergdorp komt (gehoorverslag CGVS, p. 18). Het is opvallend dat het dan wel mogelijk was andere documenten voor te leggen. Bovendien heeft uw vader in het ziekenhuis gelegen (gehoorverslag CGVS, p. 19), het kan dan ook niet zo moeilijk zijn om hier enig document van te bekomen. Deze vaststellingen komen uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Daarnaast is het opmerkelijk dat de taliban uw familie niet meer lastiggevallen heeft na uw vertrek uit Afghanistan. Uw moeder zou na uw vertrek geen problemen ondervonden hebben (gehoorverslag CGVS, p. 13) en uw broer blijft naar school gaan (gehoorverslag CGVS, p. 13). De taliban zou volgens uw verklaringen op de hoogte zijn van het feit dat u er niet meer in de regio (en Afghanistan) verbleef, aangezien het om lokale taliban gaat (gehoorverslag CGVS, p. 18). Na het vermeende overlijden van uw vader bent u ook nog 45 dagen in Afghanistan gebleven en ook toen is er niks gebeurd. Het feit dat ze niks meer ondernomen hebben versterkt de ongeloofwaardigheid van de gebeurtenissen. Daarnaast kan ook uw oom W. (...) nog werken op de basis (gehoorverslag CGVS, p. 11, 19). U heeft er nu echter geen idee meer van of de basis nog bestaat en of uw oom er nog werkt (gehoorverslag CGVS, p. 19). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u nog contact heeft met uw familie (gehoorverslag CGVS, p. 15). Men zou verwachten dat u enige interesse toont in het verdere verloop van de gebeurtenissen en de problemen van uw familie. Deze vaststelling draagt niet bij tot een grotere geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast is het weinig waarschijnlijk dat de taliban u zou willen rekruteren, zoals u zelf aanhaalt behoort u tot de tegenstanders van de taliban, u werkte immers voor de buitenlandse troepen (de Amerikanen). Het zou waarschijnlijker zijn dat de taliban u zouden willen doden, zoals ze - volgens uw beweringen - met uw vader zouden gedaan hebben, dan dat ze zouden willen dat u voor hen gaat werken (gehoorverslag CGVS, p. 15). Over het algemeen beschikt de taliban over voldoende vrijwilligers. Iemand tegen zijn zin rekruteren geeft niet onmiddellijk de beste slaagkansen voor hun operaties. U of uw familie (gehoorverslag CGVS, p. 16) heeft immers nooit te kennen gegeven de taliban genegen te zijn. Deze vaststelling komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Uit bovenstaande dient afgeleid te worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u de taliban dient te vrezen.

Gezien de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn vormen zij geen basis voor een risicoanalyse in het kader van de toekenning van internationale bescherming. Wat betreft

uw tewerkstelling als arbeider op de basis in Babur, zonder directe band met de militaire activiteiten, dient opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zou zijn van uw tewerkstelling op de basis in Babur. U had ook geen rechtstreeks contact met de buitenlandse troepen en diende enkel op de basis te werken. U diende de basis niet te verlaten om gevechtstaken te gaan uitvoeren. Bovendien dient er op gewezen te worden dat u uw werkzaamheden gestaakt hebt (gehoorverslag CGVS, p. 11) en dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) geviseerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012).

Tot slot dient er opgemerkt te worden dat het weinig aannemelijk is dat de taliban u omwille van het communistische verleden van uw vader zouden vervolgen. Uit algemene informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat voormalige leden van de communistische partij opgenomen zijn in de Afghaanse maatschappij en zelfs functies uitoefenen in de Afghaanse overheid (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Het is weinig waarschijnlijk dat u nu, 20 jaar na de val van het communisme in Afghanistan problemen zou ondervinden met de taliban omwille van het communistische verleden van uw vader. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw vader nooit enig probleem heeft gekend door zijn verleden (gehoorverslag CGVS, p. 12). Hij had louter de vrees dat er iets zou kunnen gebeuren. Daar u geen concrete bewijzen kan voorleggen voor deze vrees kunnen enkel uw verklaringen tijdens het gehoor gelden als middel om uw subjectieve vrees objectief te laten vaststellen. Een kandidaat-vluchteling moet immers een gegronde vrees voor vervolging hebben. Het volstaat niet dat u verklaart dat uzelf en uw vader wel oprecht geloven gevaar te lopen (James C. Hathaway, The Law of Refugee Status- Butterworths, Canada, 1991, preface, vi). Dat u plots na bijna 20 jaar problemen zou ondervinden door het verleden van uw vader is weinig aannemelijk.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u de taliban dient te vrezen omwille van uw tewerkstelling op de militaire basis. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

In het licht van al het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens een risico op de doodstraf of executie of foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet weerleggen. Uw 'taskara' toont uw afkomst en identiteit aan en deze wordt niet betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de taskara's van uw vader en grootvader. De militaire boekjes van uw vader en grootvader tonen aan dat ze hun militaire dienst hebben vervuld maar tonen geenszins uw problemen aan. De documenten die u voorlegt over het lidmaatschap van uw vader bij de Khalqpartij tonen niet aan dat u hierdoor problemen zou ondervinden. De foto's die u neerlegt laten een overleden persoon zien maar niks toont aan dat dit uw vader zou zijn of wat de reden van het overlijden zou zijn. De documenten van uw tewerkstelling in Kabul tonen aan dat daar heeft gewerkt maar houden geen verband met uw problemen. Het certificaat of appreciation dat u neerlegt toont aan dat u tewerkgesteld was op de basis, maar zoals hierboven uiteengezet toont dit nog niet aan dat u hierdoor vervolgd wordt. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). Het artikel uit de Belgische krant houdt geen verband met uw asielaanvraag.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jonge man bent. U bent tot de 7de graad naar school geweest (gehoorverslag CGVS, p. 9) en kan lezen en schrijven in het Pashtu (gehoorverslag CGVS, p.9). U spreekt en begrijpt Pashtu, Dari en een beetje Engels (gehoorverslag CGVS, p. 9). U heeft verschillende werkervaringen opgedaan, zowel in Kabul als in uw regio van herkomst. Zo heeft u in Kabul een horeca opleiding gehad (gehoorverslag CGVS, p. 4, 5, 9 en neergelegd document nummer 4, 14). In Kunar leerde u met een weefgetouw werken (gehoorverslag CGVS, p. 4, 5, 9) en diende u als arbeider verschillende taken op u te nemen zoals schilderen, zaken herstellen enz. (gehoorverslag CGVS, p. 6). Hierdoor is het CGVS de mening toegedaan dat u zich in Kabul kan vestigen en dat u erin kan slagen daar een leven op te bouwen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van de redelijke termijn. Vooreerst voert verzoeker aan dat hij pas meer dan twee jaar na het indienen van zijn asielaanvraag werd gehoord. Verder betwist verzoeker het motief met betrekking tot de reactie van zijn vader. Met betrekking tot de handelwijze van de taliban. Verder heeft verzoeker nooit beweerd dat de taliban hem zou willen rekruteren, zodat de bestreden beslissing op dit punt foutief gemotiveerd is.

Met betrekking tot de moord op zijn vader antwoordde verzoeker correct bij benadering. Met betrekking tot de problemen na verzoekers vertrek uit Afghanistan, wijst verzoeker erop dat hij persoonlijk werd geïnterviewd zodat zijn familie niet werd lastiggevallen. Ook met betrekking tot het feit dat hij nog 45 dagen in het dorp bleef na de dood van zijn vader doet geen afbreuk aan zijn vrees, verzoeker leefde immers ondergedoken. Verzoeker meent ook het feit dat hij geen informatie heeft over zijn neef, niet pertinent is. Daarnaast meent verzoeker dat hij omwille van zijn tewerkstelling een risicoprofiel heeft.

Verzoeker betwist verder nog de motieven dat hij in het verleden niet werd vervolgd en dat het vreemd is dat de taliban niet op de hoogte zou zijn van zijn tewerkstelling. Hij wijst erop dat enkele van zijn collega's met dezelfde problemen wel de vluchtelingenstatus hebben gekregen. Tenslotte verwijst hij nogmaals naar het communistische verleden zijn vader. Verzoeker voert verder nog aan dat de documenten die hij neerlegde niet werden betwist, dat het niet volstaat met algemene verwijzing deze documenten af te wijzen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet van de richtlijn 2004 83/EG inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Hij voert verder de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker betwist het voorgestelde vestigingsalternatief in de stad Kabul. Vooreerst betwist hij dat het in Kabul veilig zou zijn en verwijst hij naar informatie waaruit blijkt dat burgers wel degelijk het slachtoffer worden van geweld. Daarnaast meent hij dat Kabul voor hem geen menswaardig vestigingsalternatief vormt, gelet op de levensomstandigheden en de vele humanitaire problemen van terugkeerders. Hij verwijst naar een aantal rapporten en studies en wijst er, wat hem betreft op, dat hij geen familie heeft in Kabul. Verzoeker meent niet dat zijn werkervaring en schoolse kennis zou leiden tot een effectieve tewerkstelling.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Nopens de vluchtelingenstatus

Waar verzoeker vooreerst aanvoert dat de redelijke termijn bij de behandeling van zijn zaak overschreden werd, merkt de Raad op dat een langdurig verblijf in België niet relevant is voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling (RvS 8 maart 1995, nr. 52.125). Verzoeker toont ook niet aan benadeeld te zijn door de lange duur van de asielprocedure nu hij langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en hij langer in de mogelijkheid werd gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van zijn relaas.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*,

Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoekers asielrelaas wordt als ongeloofwaardig beschouwd op grond van de volgende motieven:

- het is opmerkelijk dat verzoekers vader vond dat hij de dreigbrief van de taliban diende te negeren en niet serieus te nemen omdat hij tegen de taliban was. Ook het bezoek thuis van de taliban nam verzoekers vader niet serieus en vond dat hij zich geen zorgen diende te maken. Dat de taliban bij iemand aan huis komt moet enige indruk maken en er kan worden verwacht dat men deze dreiging niet zomaar naast zich neerlegt, ook al steunt men de taliban niet;
- het is opvallend dat de taliban na het verzenden van de brief meer dan één maand wachtten alvorens weer contact op te nemen en dan weer vier maanden lieten passeren zonder enige actie. Intussen bleef verzoeker gewoon doorwerken. Indien de taliban hem werkelijk wilden treffen en/of rekruteren kan worden verwacht dat ze sneller actie zouden ondernemen;
- na de moord op zijn vader bleef verzoeker nog 45 dagen in Afghanistan zonder verdere incidenten. Hij verbleef bij verwanten in zijn dorp. Gelet op zijn problemen met de lokale taliban, hadden ze verzoeker gemakkelijk kunnen vinden, zeker in een klein dorp waar verschillende mensen banden hadden met de taliban. Verzoeker is van een bekende familie in het dorp, zodat het voor de taliban, die overal spionnen hebben, niet moeilijk kan geweest zijn om hem te traceren;
- verzoeker kan zich de exacte datum van zijn vaders dood niet herinneren, hij kan niet zeggen in welke maand hij werd gedood, enkel dat het in 1389 (maart 2010-maart 2011) was. Hij denkt dat het ongeveer 4 maanden na de brief van de taliban was. Later in het gehoor verklaart hij weer dat het 4 maanden na het bezoek van de taliban is geweest. Daarnaast verklaarde verzoeker dat hij geen documenten over zijn overlijden heeft omdat hij uit een bergdorp komt, terwijl het blijkbaar wel mogelijk was andere documenten voor te leggen. Bovendien heeft verzoekers vader in het ziekenhuis gelegen, zodat het niet zo moeilijk kan zijn om hier enig document van te bekomen;
- de taliban zouden verzoekers familie niet meer hebben lastiggevallen na zijn vertrek uit Afghanistan. Zijn moeder zou na zijn vertrek geen problemen ondervonden hebben en zijn broer bleef naar school gaan. De taliban zou volgens verzoeker op de hoogte zijn van het feit dat hij niet meer in Afghanistan verbleef, aangezien het om lokale taliban gaat. Na het overlijden van zijn vader bleef verzoeker nog 45 dagen in Afghanistan en ook toen is er niks gebeurd. Dit versterkt de ongeloofwaardigheid van de gebeurtenissen. Verzoeker heeft ook geen idee of de basis nog bestaat en of zijn oom er nog werkt. Nochtans blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij nog contact heeft met zijn familie. Men zou verwachten dat hij enige interesse toont in het verdere verloop van de gebeurtenissen en de problemen van zijn familie;
- daarnaast is het weinig waarschijnlijk dat de taliban verzoeker zou willen rekruteren; verzoeker werkte immers voor de buitenlandse troepen (de Amerikanen). Het zou waarschijnlijker zijn dat de taliban hem zouden willen doden. Over het algemeen beschikt de taliban over voldoende vrijwilligers. Iemand tegen zijn zin rekruteren geeft niet onmiddellijk de beste slaagkansen voor hun operaties. Verzoeker en zijn familie heeft immers nooit te kennen gegeven de taliban genegen te zijn;
- wat betreft verzoekers tewerkstelling als arbeider op de basis in Babur, zonder directe band met de militaire activiteiten, volstaat dit op zich niet om de vluchtelingenstatus toe te kennen. Verzoeker heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat hij reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zou zijn van zijn tewerkstelling op de basis in Babur. Hij had ook geen rechtstreeks contact met de buitenlandse troepen en diende enkel op de basis te werken. Hij diende de basis niet te verlaten om gevechtstaken uit te voeren. Verzoeker heeft deze werkzaamheden gestaakt en uit informatie blijkt niet dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level

collaborators' te vervolgen in Kabul of andere gebieden buiten hun controle. Evenmin zijn er aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, gevisieerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012);

- het is weinig aannemelijk dat de taliban verzoeker omwille van het communistische verleden van zijn vader zouden vervolgen. Uit de informatiebronnen blijkt dat voormalige leden van de communistische partij opgenomen zijn in de Afghaanse maatschappij en zelfs functies uitoefenen in de Afghaanse overheid. Het is weinig waarschijnlijk dat verzoeker 20 jaar na de val van het communisme in Afghanistan problemen zou ondervinden met de taliban omwille van het communistische verleden van zijn vader. Bovendien heeft zijn vader nooit enig probleem gekend;
- de 'taskara' toont verzoekers afkomst en identiteit aan en deze wordt niet betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de taskara's van zijn vader en grootvader. De militaire boekjes van zijn vader en grootvader tonen aan dat ze hun militaire dienst hebben vervuld maar tonen geenszins verzoekers problemen aan. De documenten over het lidmaatschap van zijn vader bij de Khalqpartij tonen niet aan dat hij hierdoor problemen zou ondervinden. De foto's van een overleden persoon tonen niet aan dat dit verzoekers vader zou zijn of wat de reden van het overlijden zou zijn. De documenten van zijn tewerkstelling in Kabul tonen aan dat hij daar heeft gewerkt maar houden geen verband met zijn problemen. Het certificaat of appreciation toont aan dat verzoeker tewerkgesteld was op de basis, maar zoals hierboven uiteengezet toont dit nog niet aan dat u hierdoor vervolgd wordt. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). Het artikel uit een Belgische krant houdt geen verband met verzoekers asielrelaas.

Verzoekers verklaring dat het aan het sterke karakter van zijn vader te wijten was dat hij besloot niet te reageren op de bedreigingen door de taliban, beschouwt de Raad als een post-factum verklaring, die de vaststelling niet weerlegt dat het merkwaardig is dat de zeer concrete bedreigingen van de taliban naast zich neer werden neergelegd. Uit het feit dat de taliban thuis langskwamen, kan worden afgeleid dat de bedreigingen ernstig waren. Bovendien gaat het hier om een eerste motief in de bestreden beslissing, dat dient te worden samengelezen met de overige motieven.

Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal zich met betrekking tot de handelwijze van de taliban steunt op loutere veronderstellingen, blijkt inderdaad dat de opeenvolgende acties van de taliban jegens verzoeker slechts met lange tussenpozen gebeurden, zodat kan worden betwijfeld of de taliban verzoeker werkelijk wilden treffen. Waar verzoeker nog aanvoert dat hij nooit verklaarde dat de taliban hem wilde rekruteren, maar enkel dat hij diende "mee te werken" door met zijn activiteiten voor de Amerikanen te stoppen, doet dit geen afbreuk aan het feit dat hij verklaarde gevisieerd te worden door de taliban omwille van zijn werk voor de Amerikanen. De vraag of de taliban hem werkelijk wilden rekruteren heeft te dezen geen belang bij de vaststelling dat het erg merkwaardig is dat de taliban zo lang wachtten. De Raad acht het motief dan ook pertinent en sluit zich er bij aan. Bovendien stelt de Raad vast dat blijkens het gehoorverslag, verzoeker voor het CGVS verklaarde: "... dat ik met hen (de taliban) moest werken, de Amerikanen bezetten het land en ik moest hen helpen..." (p. 15); "de taliban kwam naar het huis en sprak met mijn moeder, en zij dat uw zoon, hij moet samenwerken met de taliban en werken met ons" (p. 16) en "maar ze hebben haar gewaarschuwd als ik niet zou samenwerken"; aldus blijkt wel degelijk dat verzoeker het had over een eis om samen te werken met de taliban, zodat verzoeker niet gevolgd kan worden waar hij dit thans ontkent.

Waar verzoeker met betrekking tot het tijdstip van de moord op zijn vader aanvoert dat exacte data in de Afghaanse samenleving niet zo belangrijk zijn, is de Raad van oordeel dat het hier om een cruciale gebeurtenis gaat in verzoekers relaas die de aanleiding vormde tot zijn vlucht. Bovendien gaat het niet om de exacte datum, maar blijkt dat verzoeker zelfs niet bij benadering kon zeggen op welk tijdstip zijn vader zou zijn gedood, hij kon alleen het jaar geven waarin dit zou zijn gebeurd. Bovendien kan verzoeker, in tegenstelling tot wat hij beweert, niet op correcte wijze de chronologie van zijn relaas weergeven. Verzoeker situeerde de moord eerst vier maanden na de brief van de taliban, vervolgens situeerde hij de moord twee maanden na het bezoek van de taliban. Waar verzoeker thans een attest van overlijden voorlegt, blijkt het hier te gaan om een kopie waar geen enkele bewijswaarde aan kan worden gehecht. Het vermeldt geen naam van de geneesheer, noch enige contactgegevens. Hetzelfde geldt met betrekking tot de brief van de ouderlingen.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn familie niet vervolgd werd omdat de taliban geen vrouwen en kinderen lastig valt, beperkt hij zich tot loutere beweringen. De bewering dat hij gedurende 45 dagen bij verwanten ondergedoken leefde in zijn dorp, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het voor de taliban niet moeilijk moet zijn geweest om verzoeker binnen de kleinschalige context van het dorp, waar verschillende mensen banden hadden met de taliban, te traceren. Er blijkt niet dat verzoeker in die periode acties ondernamen om verzoeker te vinden.

Met betrekking tot de vraag naar verzoekers oom W. (...), betoogt verzoeker dat hij verklaarde dat hij niet weet of de basis thans nog een functie heeft en dat hij niet weet of W. (...) nog in Afghanistan is. Hiermee, weerlegt verzoeker geenszins de vaststelling dat hij nog contact heeft met zijn familie en dat hij klaarblijkelijk geen belangstelling toont voor W. (...), die zich nochtans in een vergelijkbare situatie als verzoeker bevond. Verzoeker verklaart dat hij slechts korte telefoongesprekken naar Afghanistan kan voeren, zodat hij zich hier niet over kon informeren. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker niet kon duiden of W. (...), met wie hij op de basis werkte, hierom ook problemen ondervond. (gehoorverslag, p. 19) Dit staat los van de vraag naar de lengte van zijn telefoongesprekken naar Afghanistan. Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat hij gewag maakte van praktische moeilijkheden bij zijn contacten met zijn familie in Afghanistan. Verzoekers postfactum verklaring toont dat dan ook de geldigheid van het motief niet aan. Alleszins stelt de Raad vast dat het hier gaat om een bijkomend motief dat dient te worden gelezen in het geheel van motieven waarbij de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt beoordeeld.

Waar verzoeker stelt dat de taliban met het stopzetten van zijn activiteiten hun doel bereikt hebben en verdere acties niet nodig zijn, geeft verzoeker in feite zelf aan dat hij niet meer in gevaar is. Met betrekking tot de tewerkstelling in de basis van Babur voert verzoeker aan dat hij hierdoor behoort tot een risicogroep en dat in een klein dorp waar veel taliban aanhangers wonen, niet kan betwist worden dat de taliban kennis hebben van verzoekers tewerkstelling en dat zij hem thuis zullen treffen. Hiermee weerlegt hij evenwel niet dat in gebieden als Kabul, die zich buiten de controle van de taliban bevinden, de taliban niet de motivatie of operationele capaciteit bezit om "low level collaborators" te treffen. Aldus zijn er geen redenen om aan te nemen dat verzoeker, die zijn activiteiten als arbeider in de militaire basis heeft stopgezet, in een stad geveiseerd zou worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot doelwitten met een zgn. "hoog profiel".

Waar verzoeker nog verwijst naar de richtlijnen van UNHCR, kan uit de aangehaalde passage dat deze beoordeling onjuist is, wordt hierin eveneens verwezen naar aanvallen op doelwitten met een "hoog profiel". Waar verzoeker verwijst naar collega's die wel een erkenning zouden hebben gekregen als vluchteling, toont verzoeker zulks geenszins aan en beperkt hij zich tot losse beweringen, bovendien wordt elke asielaanvraag individueel onderzocht. Waar verzoeker ten slotte erop wijst dat het communistische verleden van zijn vader een verzwarende factor is bij de vervolging door de taliban, is dit niet van aard hogervermelde vaststellingen omtrent de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen. Aan de moord op verzoekers vader werd om de hierboven uiteengezette redenen geen geloof gehecht. Waar verzoeker met betrekking tot de aan het CGVS voorgelegde documenten aanvoert dat deze erg actueel moet worden onderzocht, richt hij zich tegen een bijkomend motief dat niet van aard is de beoordeling te wijzigen; immers werd in hoofdorde besloten dat geen van deze documenten de door verzoeker aangevoerde vervolgingsfeiten aantoont.

Gelet op wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

2.2.2. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4,§2, c) van de vreemdelingenwet wordt geoordeeld dat verzoeker over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hieromtrent wordt als volgt gemotiveerd:

- uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is;
- het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Hoewel het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 gedaald is, is er sinds begin 2013 een stijging van het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Het rapport bevestigt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Evenwel wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om op basis van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Elk verzoek om internationale bescherming moet

- op eigen merites dient beoordeeld worden. Gelet op het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, moeten de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet worden onderzocht, in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan;
- uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt;
 - aldus wordt besloten dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.
 - uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden kan van hem redelijkerwijs verwacht worden dat verzoeker zich in de hoofdstad Kabul vestigt;
 - immers, blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij een gezonde jonge man is. Hij is tot de 7de graad naar school geweest en kan lezen en schrijven in het Pashtu. Hij spreekt en begrijpt Pashtu, Dari en een beetje Engels. Hij heeft verschillende werkervaringen opgedaan, zowel in Kabul als in zijn regio van herkomst. Zo heeft hij in Kabul een horeca opleiding gehad. In Kunar leerde hij met een weefgetouw werken en diende hij als arbeider verschillende taken op zich te nemen zoals schilderen, zaken herstellen enz.. Aldus moet verzoeker in staat worden geacht zich in Kabul vestigen en daar een leven op te bouwen;
 - er mag dan ook worden aangenomen dat verzoeker, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in staat is om buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien.

Verzoeker voert verschillende bronnen aan teneinde de veiligheid in de stad Kabul te betwisten. De Raad stelt echter vast dat de reeds meermaals vermelde richtlijnen van UNHCR geenszins hogerstaande motivering tegenspreken. De passages die verzoeker aanhaalt bevestigen inderdaad het patroon waarbij hoge profielen in de steden worden gevisieerd en betreft verder de algemene situatie in het land. Verder betwist verzoeker de redelijkheid van het vestigingsalternatief. Waar hij verwijst naar een artikel van Amnesty International over sloppenwijken, gaat hij voorbij aan de motivering dat verzoeker, als gezonde jongeman met capaciteiten, in staat moet worden geacht zich in Kabul te vestigen en er een leven op te bouwen. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt wel degelijk rekening gehouden met verzoekers specifieke profiel bij de beoordeling van zijn integratie in Kabul. Hetzelfde geldt met betrekking tot het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken. Ook hier kan niet uit afgeleid worden dat verzoeker het risico loopt om in een mensonwaardige situatie terecht te komen. Waar verzoeker tenslotte een studie voorlegt met betrekking tot de terugkeer naar Afghanistan ligt hij er geenszins toe op welke wijze dit de beoordeling van verzoekers asielaanvraag kan beïnvloeden.

Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoeker beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Kabul. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij een risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT